Соболєв: Називати мене агентом Кремля – повна нісенітниця

Читать на русском | Додати як бажане джерело в Google

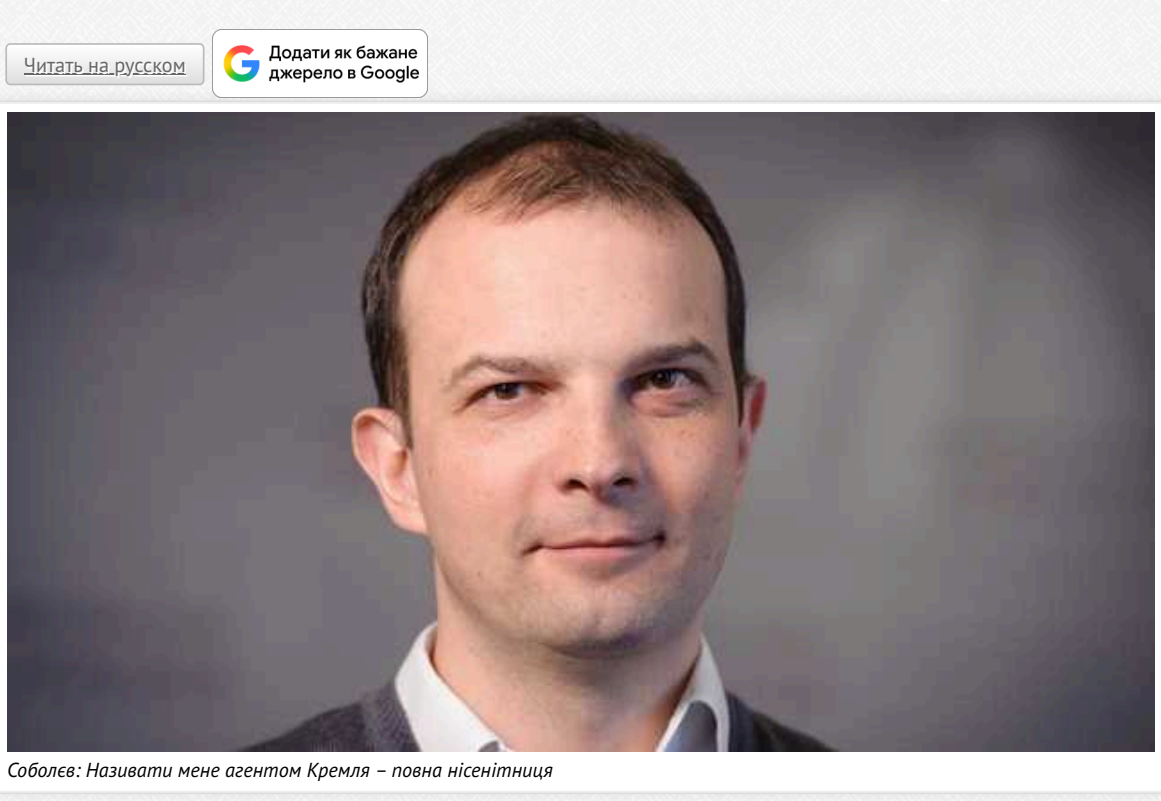

Соболєв: Називати мене агентом Кремля – повна нісенітниця

Про його російське минуле складають легенди. Йому дорікають тим, що він постійно перебуває в опозиції до нинішньої влади.

Він - у центрі уваги тих, хто творить інформаційні міфи в Україні. Про правду і кривду, про журналістику та політику, про Революцію Гідності та постмайданну владу сьогодні ми говоримо з нашим гостем. Це – народний депутат України Єгор Соболєв.

Для початку – 10 фактів із життя Єгора Соболєва:

1. *41 рік. Народився в російському Краснодарі, виріс на Донбасі.*
2. *Після аварії на ЧАЕС родина Соболєвих переїхала на Сахалін, у місто Чехов.*
3. *У 1993 році вступив на історичний факультет Південно-сахалінського педагогічного інституту. Однак через 2 роки Єгор залишив навчання і повернувся до Донецька, де почав працювати журналістом.*
4. *1996 року переїхав до Києва, де працював журналістом у газеті «City» "Київські відомості".*
5. *З 1998 року працював в інформаційному агентстві «Українські новини». Пройшов шлях від кореспондента до шеф-редактора. 2002 року після самогубства засновника агенції Михайла Коломійця залишив "Українські новини".*
6. *Влітку 2004 року був обраний головою Київської незалежної медіа-профспілки. Три роки працював на 5 телеканалі.*
7. *У липні 2008 року був призначений головним редактором ТРК "Новини" телевізійної групи "Україна", яка належить Ринату Ахметову. Однак на цій посаді втримався лише 2 години, після чого його було звільнено.*
8. *У липні 2013 року оголосив про завершення журналістської кар'єри та про свій намір іти в політику. Стояв біля витоків партії «Воля», однак був змушений з неї піти.*
9. *На дочасних парламентських виборах 2014 року депутатський мандат отримав за списком "Самопомочі". Був головою Антикорупційного комітету.*
10. *Одружений. Дружина – телеведуча Марічка Падалко. Виховує чотирьох дітей.*

Отже, пане Єгоре, чи все вірно в цій десятці?

Так.

Якщо так, то переходимо до бліц-опитування: дуже короткі запитання і короткі відповіді. На відеостіні буде таймер зворотного відліку, 40 секунд на відповідь.

Вам колись було соромно в житті? Якщо так, то за що?

Так. Одного разу залишив свого дитячого тренера з таеквондо. Подумав, що в іншого тренера буду краще розвиватися, і він так це важко переживав… Я побачив це і досі думаю, що той вчинок був не дуже гідний.

Ви колись співпрацювали зі спецслужбами?

Боронь Боже!

Виходили на Вас представники спецслужб, говорили про те, що Ваша інформація є дуже важливою і, можливо, Ви можете давати цю інформацію СБУ?

Я 18 років працював журналістом, дуже рано зайнявся громадськими справами. Я думаю, що моя позиція їх відлякувала від таких пропозицій.

Як Ви ставитеся до того, що Вас досить часто називають рукою Москви і російським шпигуном?

Бо просто їм нема чого сказати. Мене не можна звинуватити в шахрайстві, в збагаченні, то кажуть: "А, він з Росії приїхав, мабуть, він агент Кремля". Причому це кажуть люди, які реально підривають національні інтереси України через топ-корупцію.

Що Ви вважаєте своєї найбільшою перемогою в житті?

Їх було кілька. Зараз це – антикорупційне законодавство, яке я вважаю одним з найкращих у світі і пишаюся, що як голова парламентського комітету організовував його ухвалення. До цього був дуже щасливий, коли нам вдалося всупереч великому саботажу, провести закон про люстрацію, і тисячі високопосадовців часів Януковича були змушені піти з посад. До цього пишався роботою журналіста, різними громадськими справами, в тому числі і повстанням проти цензури в 2004 році.

Що Ви вважаєте своєю найбільшою поразкою в житті?

Я думаю, великих поразок у мене не було.

Будемо сподіватися, що і не буде.

Для цього треба дуже багато працювати.

Скільки коштував Єгор Соболєв у 2012 році? Політична вага.

Коли я оголосив, що йде в політику, більшість моїх колег вирішила, що я божевільний. Тим більше, що я не піду з різними тодішніми політичними силами - там "Батьківщина", "Свобода" - а буду творити нову політичну силу з нових людей. Тоді всі вирішили, що я – Дон Кіхот, в якого нічого не вийде. 5 років показали, що я був правий.

Скільки коштує Єгор Соболєв у 2018 році?

Що Ви маєте на увазі під словом "коштує"?

Будемо вважати, що це – політична вага.

Я знаю, що дуже багато людей довіряють мені, бачать, що недарма довірили мені свій голос. Це для мене найбільше джерело натхнення і одночасно зобов'язання в політиці. Я думаю, що довіра людей для будь-якого політика – головний і абсолютно безцінний капітал.

Вам колись пропонували хабарі за свою журналістську чи політичну діяльність? Якщо так, то які суми?

Це доволі дивно так казати в Україні, але жодного разу мені не пропонували гроші. Очевидно, моя репутація робила неможливим такі пропозиції. В політиці хто зараз так зробить? Усі знають, що я відразу приведу їх до Назара Холодницького чи Артема Ситника.

Вам колись самому доводилося давати хабарі?

Один раз мені довелося заплатити сантехніку, щоб він перекрив батареї в моїй квартирі, коли я їх міняв. Це було огидне почуття, досі його пам'ятаю.

Але без цього Ви не перекрили б воду?

Це було неможливо. Він сказав, що навіть уряд не вирішить цю проблему, якщо я не дав йому, здається, 100 доларів.

Вам колись погрожували олігархи?

З погрозами я постійно зустрічаюся. Єдине, що вони зараз анонімні. Мене багато разів попереджали, що мене мають ліквідувати, що мають щось зробити з моєю родиною. Була огидна історія, що моїй родині – тестю і тещі прийшов лист, що ваших онуків (моїх дітей) обіллємо кислотою біля їхньої школи. На жаль, це та ціна, за рахунок якої ти маєш робити свої справи.

Ви вірите в те, що в Україні колись зникнуть олігархи?

Я думаю, це завдання нашого покоління – показати самим собі і залишити своїм дітям, онукам, що ми здатні творити доброчесну державу, в якій усі – під законом. І поняття "олігарх", поняття "топ-корупціонер" у цій державі має бути історією.

А з ким з українських олігархів Ви особисто знайомі? Звичайно, окрім Петра Порошенка?

Давним-давно я спілкувався з Віктором Пінчуком, ще коли я був журналістом і брав у нього інтерв'ю. З Коломойським, з Ахметовим, з Фірташем ніколи в житті не бачився.

Ви мрієте стати президентом України?

Я хочу зробити успішну державу. На будь-якій посаді, яку довірять люди, я буду для цього все робити.

Але Ви будете прагнути для цього?

Якщо ми говоримо про сьогодення, я думаю, що це мрія олігархів, щоб проти них пішло там 10-15-20 антиолігархічних, антикорупційних кандидатів. Якраз завдання цього літа – нам усім засунути свої амбіції в якесь дуже надійне місце і домовитися про одну людину, яка виграє в будь-якому разі на виборах, що будуть наступної весни.

Ким Ви себе хотіли б бачити за 10 років?

Якщо ми зробимо успішну державу, я тоді замислюся про перехід в археологію. Повернення. Я насправді колись починав з цієї професії, власне кажучи. Істфак був вибором, тому що я захоплювався археологією. Це перша любов, якщо хочете.

Дякую за бліц-опитування. Переходимо до основних питань нашої програми. Як Вам уже сказали, Вам часто дорікають Вашим російським минулим, згадують Ваше прізвище, Зімін – прізвище Вашого батька, навчанням у Сахаліні. Тим паче, що зараз Ваша мама і Ваш вітчим живуть в Анапі, в Росії, Ваш брат рідний живе і працює в Москві. Як Ви ставитеся до того, що Вам доволі часто дорікають цим московським і російським слідом?

Причина в тому, що я дуже заважаю багатьом людям в Україні, включно з міністром внутрішніх справ, генеральним прокурором, президентом красти гроші. Вони не можуть сказати: він заважає нам красти гроші. Вони не можуть ні в чому мене звинуватити. Бо за мною нема ніяких гріхів. І тому єдине, що їм залишається, вони не тільки зі мною це роблять, називати агентом Кремля. В моїй історії ще дуже важливу роль грає те, що я народився на Кубані, в Краснодарі. Насправді в мене мати мала дівоче прізвище Довга. Її бабуся – з Вінницької області. З Мурованo-Курилівського району, я все мрію там побувати.

О, так Ви вінницький?

Так, я теж представник вінницького клану. Тільки, сподіваюся, кращої його частини. А мій батько – з Чорнобиля, ще з того, до вибуху, Чорнобиля. Він там працював лікарем. Нещодавно на мітингу під Радою зустрів людей, які сказали мені, що його пам'ятають. Мені було дуже приємно. Особливості моєї біографії в тому, що коли мені було 2 роки, мій батько загинув. Так сталася зміна прізвища – через 5 чи 6 років моя мама зустріла свого майбутнього чоловіка, його прізвище було Соболєв. Вийшла заміж за нього, як тоді було прийнято в Радянському Союзі, поміняла прізвище і поміняла прізвище мені. Віктор Семенович Соболєв – столяр, чоловік, який мене навчив працелюбності і цілеспрямованості, він дуже багато про мене піклувався. З тих часів, як вони зустрілися з мамою. Але на цій підставі називати мене агентом Кремля – повна нісенітниця.

Я знаю, що Ви громадянство України отримали в 2004 році, тобто до 2004 року Ви були громадянином РФ?

У 1995 році, коли я вчився на Сахаліні, на 2 курсі історичного факультету, я зрозумів, що треба їхати в велике місто, бо Сахалін тоді був місцем тотального бандитизму і економічного занепаду. Не тільки він насправді, але в невеличких містечках на Далекому Сході це відчувалося особливо страшно. Я вирішив повернутися в Україну, де жила моя бабуся. До Донецька. Це був час, коли вже не можна було перетнути кордони, не отримавши громадянства. І при поверненні в Україну я був змушений вклеїти собі в радянський паспорт листочок, що я громадянин РФ. Як тільки я приїхав до Донецька, одразу подав на отримання посвідки на проживання, а потім на повернення українського громадянства. Як мені пояснили за кілька років, я міг би зробити це одразу, бо моя родина до розпаду Радянського Союзу кілька разів жила в Україні. І, власне кажучи, в 2003 році, не в 2004, а в 2003 році, я отримав громадянство України, дуже цим пишався, навіть спеціально святкував цей факт з друзями. Марічка мені подарувала чудову вишиванку, яку я досі зберігаю і ношу в урочисті дні. А один із друзів, Геник Глібовицький, мені подарував працю Міхновського.

Більше 10 років Ви – громадянин України, тобто балотуватися в президенти вже можна. Свою журналістську кар'єру Ви починали в Донецьку, але справжня журналістська кар'єра у Вас розпочалася в 1998 році, коли Ви прийшли в зіркову команду Михайла Коломійця, який заснував тоді інформаційну агенцію "Українські новини". Звідти вийшло дуже багато талановитих, зіркових журналістів. Одначе в 2002 році Коломієць покінчив самогубством. Він поїхав до Білорусі і це був його останній маршрут. Ви займалися розслідуванням цієї справи. Ви написали книжку про те, що відбувалося в останні дні з Михайлом Коломійцем. Ви зараз для себе можете чітко зрозуміти, чому так сталося і чому, власне, лідерське агентство "Українські новини" з відходом Михайла Коломійця просто загинуло?

Це було моє перше журналістське розслідування, я його дуже добре пам'ятаю. Ми знайшли три причини, які могли штовхнути Михайла на самогубство. Перша причина – загальний стан справ в країні. Це був 2002 рік – розгул цензури Медведчука. Атака на всі медіа, включно з інформаційними агенціями, і багато людей тоді ламалися. В тому числі – талановитих і відомих людей. Друга причина – особиста. У нього були тоді непрості відносини в родині, непрості стосунки. Не хочу про це багато говорити, але нам довелося тоді і в цьому розбиратися. І третя причина, яка могла стати вирішальною, на мій погляд, він втратив "Українські новини". Тодішні партнери Валерій Хорошковський і Володимир Грановський фактично отримали в повну власність агенцію. Я думав, що для нього це стало великим ударом.

Це правда, що цю агенцію в нього відібрали за борги, точніше, за кредити, які він брав для розвитку агенції?

Абсолютно точно! Я думаю, що тоді між ними існувала джентльменська домовленість, яка була не по-джентльменськи порушена. Я думаю, що Михайло міг накласти на себе руки, тому що він відчув, що він довірився людям, яким не можна було довірятися в одному з найважливіших проектів свого життя. Для нього "Українські новини" справді були як дитина. Він мріяв і побудував потужну, незалежну, з дуже сильним економічним блоком інформаційну агенцію, яка була дуже важлива для загального розвитку країни.

Уже в період Помаранчевої революції, до Помаранчевої революції, Ви були головою Незалежної столичної медіа-профспілки, потім працювали як фрілансер, а потім потрапили на 5 канал Петра Порошенка. Цей канал був і лишається каналом Президента України. 2007 року, у жовтні, після голосування за низку земельних актів у Київраді, де Ви в одній з програм розповідали про це, Вас попросили піти з каналу. Чи можна сказати, що ідеологічне протистояння, або "війна цивілізацій" Єгора Соболєва і Петра Порошенка розпочалася у 2007 року, а не 2014 року?

Може, навіть раніше. Коли я приходив на 5 канал після журналістської революції, про яку Ви згадували. І саме журналістська профспілка, яку я тоді очолював, була організатором цього славетного повстання проти цензури Медведчука. Після Помаранчевої революції у всіх нас були величезні очікування, що ми зробимо нову країну. І творення нового, успішного, потужного інформаційного каналу, у якого ніхто не буде забирати вже ліцензію, мучити, нищити, а навпаки, який буде людям пояснювати, що відбувається, було дуже класним проектом. І я приходив на 5 канал з величезними очікуваннями. Я був спочатку спеціальним кореспондентом, потім створив авторську програму "Чи на п'ять?", яка розповідала про те, що виходить і не виходить у тодішніх урядовців. Це була спроба аналізувати політику як дію, а не як політичну боротьбу. Потім я отримав пропозицію вести програму "Час", яка була найрейтинговішою програмою каналу в той період. А потім я з'ясував, що у нас є тут, виявляється, заборонені гості. Що є теми, яких ми не маємо торкатися, бо так не хоче власник, Порошенко. Я сказав, що ми на 5 каналі, ми на каналі чесних новин, що значить заборонені теми чи заборонені гості? Я щоразу вигравав у цих суперечках, розповідав про те, що вважав важливим, виходячи із журналістських стандартів. І так кілька разів у нас були сварки з Порошенком, він казав, що я роблю для нього проблеми в політиці, що на нього тиснуть його партнери. Тому що ми показуємо теми, які би він не хотів, щоб ми показували. І в результаті після однієї із сварок – це те, про що Ви згадали, коли Черновецький ділив дуже багато землі в Києві, я думаю, що частинка землі тоді дісталася Кононенку і Порошенку, які тоді вже були партнерами. І після того, як ми це показали, а був великий тиск, щоб ми це не проказували, Порошенко чесно мені тоді подзвонив і сказав, щоб я шукав іншу роботу. Через кілька місяців вони оголосили, що вони закривають програму "Час" - найрейтинговішу програму каналу, яка його колись сформувала. Я зрозумів, що це просто для того, щоб я пішов. Я сказав: добре, я піду.

Але це Ваше протистояння потім уже продовжилося у Верховній Раді. Коли Ви потрапили до Верховної Ради, а Петра Олексійовича обрали президентом, ті, хто сидять у залі, говорять про те, що інколи між вами відбуваються якісь перекидання реплік. І ці репліки приблизно звучать так, що я зруйную твою політичну кар'єру – була кинута фраза у Ваш бік. Це правда чи неправда?

Я такого не чув. Я чув, що президент діючий передавав мені багато погроз через різних людей, але я би не назвав це протистоянням. Насправді він президент. Я – народний депутат. Наприклад, коли ми розробили законопроект про Антикорупційний суд, зараз знаменитий, ми його запропонували внести Петру Порошенку, і я був першим - за це рішення. Політично особисто мені, напевне, було б вигідно, якби я став автором. Але я розумів, що в президента найбільша фракція, у нього найбільше шансів провести цей закон. Я сказав, давайте це запропонуємо, щоб він виступив ініціатором творення цього дуже важливого рішення. І в багатьох інших справах я був готовий, і готовий співпрацювати з людиною, яка зараз посідає посаду президента, для успішних рішень. Я не раз голосував за законопроекти, які були внесені президентом, так само, як і урядом. Якщо я бачу там раціональне зерно. Те, що вони називають протистоянням, насправді дуже просто: я виступав і виступаю проти того, що Порошенко, Аваков, там по списку – збагачуються на своїх повноваженнях. Це злочин, це удар по країні, яка веде війну за незалежність – ні багато, ні мало. Я не називав би це протистоянням, я думаю, що це вимога до будь-якого посадовця: або ти в тюрмі, або ти не збагачуєшся, а чесно працюєш топ-посадовцем.

А 2014 року Ви розуміли, якого президента ми обираємо? Тобто чим Петро Порошенко 2007 року, 2014 і 2018 років відрізняється?

Я точно розумів, але скажу так. Навесні 2014 року ми всі стояли на межі. РФ, якщо Ви пам'ятаєте, не визнавала Українську державність, не визнавала те, що відбулося на Євромайдані, і збройним шляхом була готова знищити Україну. І для нас було важливо тоді якомога швидше цю державність укріпити. Я, як і багато людей, думав: так, Порошенко брехливий, він заробляв на владі, і знав це найперше, як він ставиться для тієї ж свободи слова на собі. Але я думав, як "Беркут" змінюється, "Ягуар", який Мішу Гаврилюка мучив на Майдані, першим вступив у бій під Слов'янськом. А це – підрозділ МВС. Я думав, якщо такі люди змінюються, то Порошенко точно має шанс змінитися. В таких умовах отримати країну, ще й з такою великою підтримкою людей, я був впевнений, що у нього є всі можливості увійти в історію.

Це – програма "Досьє". Я – Сергій Руденко. Сьогодні у нас в гостях Єгор Соболєв, говоримо сьогодні про політику, про журналістику, про руки Кремля, про Росію, про війну, про Петра Порошенка та багато про що ще. Після 5 каналу Ви намагалися працювати на каналі Ахметова. Як ми вже говорили в "десятці", Ви дві години там пропрацювали, і Вас було звільнено. Потім Ви створювали своє бюро журналістських розслідувань свідомо, а вже потім заявили про те, що йдете в політику. Хоча в політику Ви прийшли раніше, в 2004 році. Тому що незалежна столична медіа-профспілка – це власне був такий проект, який був дотичний до політики, ви виступали проти Віктора Медведчука, проти цензури. Ви в своєму житті завжди хотіли бути політиком?

В значенні управління державою, в тому значенні, який закладав Арістотель, який є автором терміну "політика", я вважав і вважаю, що кожен з нас має бути політиком, має брати участь в управлінні державою. Власне кажучи, в цьому і є секрет успішної країни. Там громадяни думають, що я бос, я відповідальний. Не президент, не парламентарій, я їм довіряю частину своєї влади, але головний – це я. До речі, людей, які не цікавляться політикою, управлінням державою, Арістотель називав ідіотусами – слово "ідіот" - звідти. В цьому сенсі, я повторюся, завжди виступав і виступаю за думку, що все, що робиться хорошого і поганого в нашій державі – це наслідок наших зусиль або недостатніх зусиль, або, найстрашніше – бездіяльності. Згадувана Вами робота в журналістській профспілці трошки була схожа на мою нинішню, бо доводилося об'єднувати різних людей. 7 телеканалів з різними позиціями – спробуй знайти тоді спільне між журналістами "плюсів" і Інтера, наприклад. Нам це вдалося. Ми сказали, що свобода від тиску - для всіх вигідна. Це був дуже корисний досвід, але тоді я себе повністю усвідомлював як журналіст і, чесно кажучи, я взагалі вважав, що журналістика – найкраща професія, в якій я і помру. Бажання зробити більше почало приходити вже в часи Януковича, коли я очолював Бюро журналістських розслідувань, звідки також вийшло багато талановитих людей. Тоді хоча у нас усе виходило в журналістському сенсі, я був дуже розчарований, що нічого не змінюється. Матеріал друкується, великий резонанс і що? І нічого! Кіт Васька далі продовжує жерти країну. І це не кіт, а топ-посадовці. І тоді мені в голову все частіше почала приходити думка, що аби це змінити, доведеться безпосередньо займатися управлінням державою, йти в професійні політики, просити підтримки в людей, збирати однодумців. Я весь 2012 рік витратив на такі дискусії з тодішніми громадськими активістами, що ми не маємо залишати країну шахраям. Якщо ми не хочемо бачити Україну Януковича, нам треба створити свою країну, запропонувати людям робити це разом. Більшість людей тоді покивали головами і продовжили займатися своїми справами, а я оголосив, що я завершую 18-річну журналістську кар'єру і йду займатися політикою. 1 липня було 5 років після того рішення. І ці 5 років - час, який я долучився до утворення Євромайдану, далі – люстраційного законодавства, далі – антикорупційного законодавства, блокади торгівлі з окупованими територіями, інших важливих справ. Вони мене переконують, що хоча це були непрості роки, але я можу спати спокійно, що я тоді так вчинив.

Але перед тим, як Ви прожили ці 5 років, була партія "Воля".

Це якраз був перший проект, коли я хотів, щоб нові громадські активісти створили нову політичну силу.

Але це був дуже короткий період у Вашій біографії, ця партія, де один із співорганізаторів був Юрій Дерев'янко. Що сталося з партією "Воля"? Ви сказали про те, що йдете із Самопоміччю на вибори. Юрій Дерев'янко приревнував Вас, що Ви і там, і тут, і почав Вас виштовхувати Вас з партії "Воля"? Чому Ви пішли з партії "Воля"?

Це був дуже романтичний і одночасно цинічний досвід входження в політику. І він, напевне, не міг бути інакшим. "Воля" була ідеєю з нових людей, наново, за новими правилами створити політичну силу багатолідерську, відкриту, яка буде шукати людей, яка буде пропонувати їм місце в політиці. Це була правильна ідея, я не шкодую, що ми це зробили. Ще й не партія, ще ініціатива "Воля" - була одним з організаторів ще студентського Євромайдану, тільки за це варто було робити. Але що сталося потім? Ви правильно кажете, Юрій Дерев'янко, який уже був депутатом Верховної Ради, який казав, що поділяє наші ідеї, який пропонував допомогу, він у певний момент почав робити речі, які прямо протирічили тому, про що ми мріяли і за що ми мали боротися. Якщо говорити про момент розриву. Була осінь 2014 року. "Воля" прийняла рішення йти на парламентські вибори разом з "Самопоміччю". Ідея об'єднання сил завжди в мене знаходила підтримку. Я повторюся, амбіції – це добре, але коли вони заважають спільним перемогам, їх треба в далеке місце ховати. Ми тоді так зробили, і люди з батальйону "Донбас", експерти з реанімаційного пакету реформ, "Воля", "Самопоміч" – молода львівська партія з успішним досвідом управління містом – усі об'єдналися. І йде кампанія, ми починаємо здобувати підтримку людей, у нас на початку кампанії заміри показували рейтинг 0,8 відсотка. В результаті ми потрапили в Раду з дуже хорошим результатом, змогли людям показати, що це можливо без зв'язків, без великих грошей здобувати їхню підтримку і не обманювати їх після цього. Так от в цей відповідальний момент ведення кампанії раптом всередині починаються інтриги. Всередині починаються палки в колеса, якщо простіше сказати. Я звернувся до однопартійців, сказав,давайте, скличемо з'їзд, давайте розберемося з тим, що відбувається відкрито, так, як має бути. Але на з'їзді мені видали бейджик "Гість". На з'їзді я дізнався, що реєстр партійців офіційний зовсім не збігається з тим, хто реально творив цю організацію. Це було якраз зіткнення такої хорошої романтичної ідеї зробити нову силу по-новому із старих прийомчиків: тут реєстр захопили, тут з юристом домовилися, тут одну людину перетягнули на свій бік, те, що зараз складає більшість української політики. І я зрозумів, якщо ми далі будемо скандалити, сваритися, в кого має бути печатка, хто насправді засновував партію, це вдарить про всіх наших шансах найголовніших гідно представити людей, дати людям можливість проголосувати за тих, хто їх не зрадить, дати людям можливість реально обирати представників Майдану до Верховної Ради. І я сказав тоді: добре, якщо все так виявляється, я йду з партії, яку я заснував, яку придумав разом з кількома людьми. Це було дуже боляче, і ще зараз дуже боляче. Мені інколи здається, що це моя дитина, яка не зі мною живе, мені не дозволять з нею бачитися. Але результат був усе одно позитивним. В союзі із "Самопоміччю" велика група людей не схибила, ми отримали представництво в парламенті. До речі, кандидати від "Волі" - це народні депутати Павло Костенко, Іван Мірошниченко, Вікторія Войціцька, я зрозуміло, - люди, які дуже гідно представляють зараз виборців у парламенті. Той досвід корисний, що хороші ідеї в політиці треба оберігати, розуміючи, що ти будеш мати мільйон цинічних і добре розроблених спроб, як це викривити.

До речі, про ідеї в політиці. Одна з ідей, яка була на Євромайдані, і потім на Революції Гідності – це проведення люстрації. Тобто Ви були одним з тих людей, які вели цю тему, які були лідером цього процесу. Ви задоволені тим, як пройшла люстрацію в Україні?

Так і ні. З одного боку, я задоволений, що ті закони були ухвалені, яке і вимагав Євромайдан. В законах було написано, що всі високопосадовці Януковича, починаючи з рівня заступник обласної служби, чи керівника адміністрації мають бути автоматично вигнані з посад і 10 років не наближатися до державної служби. Закон ще передбачав вигнання з влади всіх, хто не може пояснити своє майно. Завдяки цьому закону справді тисячі страшних людей були змушені залишити державну службу. Я впевнений, що якби не закон про очищення влади, Порошенко би їх усіх залишив, як він кількох намагається і досі відстоювати. В нього в адміністрації працюють і працювала не одна людина всупереч закону про очищення влади. Але цей закон став бар'єром для багатьох страшних для Української держави людей. З іншого боку, не можна бути задоволеним результатами, тому що, простіше кажучи, ми вигнали людей Януковича, але люди Порошенка чи Яценюка, які прийшли натомість, виявилися такими самими, просто у вишиванках. Спробуйте відрізнити Авакова і Захарченка. Чи Луценка і Пшонку. Яка, за великим рахунком, між ними різниця? І ті, і ті збагачуються, і ті, і ті застосовують закон за принципом – друзям усе, а ворогам - закон, і ті, і ті використовують політичні репресії. Це вже не проблема люстраційного законодавства, це проблема дорослішання суспільства. Ми маємо розуміти, що вигнати корупціонера, зрадника – це половина справи. Інша половина – не привести такого ж самого.

Це ж стосується і люстраційного законодавства і законодавства щодо корупції. Ви сказали, що наше антикорупційне законодавство – одне з найкращих у світі. У жовтні 2014 року був ухвалений пакет законопроектів, які дозволили заснувати НАБУ, НАЗК, САП. Це був дуже потужний пакет законів, який був ухвалений. А чому Україні не вдається побороти корупцію, коли ми маємо таке чудове антикорупційне законодавство?

Тому що закон – це лише папірець. Там є гриф: "Іменем України". Хоча це дуже важливий папірець, і ясно, що це дуже великий крок, що ми маємо ці папірці. А тепер велика робота всього суспільства – перетворити ці папірці на реальність. Коли французькі революціонери проголошували декларацію про права людини, чи коли це робили американські повстанці, вони розуміли, що між цими високими словами і реальним правом кожного у творенні суспільства – величезна дорога і робота. Я читав спогади одного з творців американської декларації про незалежність. Він писав дружині на наступний день, що це насправді подія, яка ввійде в історію і що свого часу будуть святкувати феєрверками. І це виявилося правдою. Але він ще додав: "Хоча я розумію, що ми маємо ще докласти багато страждань і праці, щоб це стало реальністю". Так само з нами. Ті декларації – це поіменний перелік корупціонерів, відкритий для кожної людини. Фактично це інструкція для кожного виборця, за кого не можна голосувати. Те саме – Антикорупційне бюро з антикорупційною прокуратурою, і зараз, дякувати Богу, - Антикорупційний суд. Це перші інституції, які почали ставити під законом, перед законом людей, які завжди себе відчували над законом. Це дуже правильний початок великого процесу. Але перетворитися з совка, з колонії на успішну, доброчесну державу, яку будуть боятися вороги і поважати друзі, – це велика робота, і ми її маємо зробити. Вона не станеться тільки від натискання зелених кнопок у залі Верховної Ради. Хоча, повторюся, це частинка цієї роботи – принести законодавство як пропозицію суспільства жити тепер інакше.

У 2017 році ви разом із Семеном Семенченком і Володимиром Парасюком підтримали блокаду окремих районів Донецької та Луганської областей, які перебувають під окупацією. Державна пропагандистська машина намагалася зруйнувати вашу "трійцю". Яку найвідвертішу дурницю Вам у цей час довелося про себе чути?

Як завжди, нам казали, що ми це робимо в інтересах РФ. І що через блокаду Україна втратила дуже багато підприємств, які були розташовані на окупованих територіях. Я не знаю, за яких ідіотів треба мати людей, щоби їм пояснювати, що ми втратили заводи і шахти не тому, що туди прийшли війська Путіна і знайшлися місцеві зрадники, починаючи з того самого Ахметова, які допомогли там встановити російську окупаційну владу, а тому що ми зупинили торгівлю з ними. В чому була ідея блокади? Чому я вважаю це дуже важливим кроком? До речі, блокада була затверджена рішенням РНБО, який підписав президент. Ті люди, які нас називали агентами Кремля, в результаті погодилися з нашою позицією. Путін має платити повну ціну за окупацію частини Донбасу, як і за анексію Криму. Торгівля з ним, яка була дуже вигідною через різницю в цінах тут і на окупованих територіях, давала не тільки шалені прибутки тому самому Ахметову та іншим, хто його "дахував" і з ним був поруч, а вона ще давала Путіну додаткові ресурси для нападу на наших людей, на наші землі. Тому що коли Ахметов купує вугілля на окупованій території, він фактично дає гроші окупаційній адміністрації, яка велику частину їх витрачає на фінансування бойовиків, на оплату російської техніки, на нові вбивства наших людей, на продовження війни. І це було божевілля, що це виникло, і виникло в промислових масштабах. Ми коли виходили на рейки, якраз починав запалюватися вогонь битви за Авдіївку. І в 20 кілометрах від реальних артилерійських дуелей - ешелон за ешелоном туди-сюди, туди-сюди, по сотні вагонів у день проходила жвава торгівля. Уявіть собі тодішнє сприйняття і емоції солдатів, які були в тих боях? Блокада мала тотальну підтримку на фронті. Одна з причин, чому вона вдалася? Війська, які там були, всі нам передавали, що ми молодці, що вони, якщо треба, прийдуть нам допомагати.

Нині Ви, крім депутатської діяльності, займаєтеся ще й рухом "Визволення", який утворився ще 2017 році. Ви хочете побудувати нову політичну партію?

Важливіше завдання. В парламенті ми можемо розробити рішення, можемо привернути до нього увагу, представити його вам, зареєструвати його в установленому порядку. Але ми не можемо провести це рішення без підтримки суспільства. І коли ми говоримо про політику як про управління державою, зрозуміло, що кожна людина може брати участь в управлінні тільки спільно з іншими. Якщо ти один, що ти можеш зробити? Ну проголосувати – не проголосувати на виборах. Вийти з одиночним пікетом чи щось написати у Facebook. Рух "Визволення" утворився навколо кількох ідей – створення Антикорупційного суду, позбавлення депутатської недоторканності, обов'язкова реформа виборчого законодавства, щоб люди голосували і за партії, і за конкретних людей у цих партіях. Ми вважаємо, що ці кроки корисні для розвитку країни. Коли ми разом, коли десятки, сотні, тисячі людей вимагають цього – рішення проходять! Той самий Антикорупційний суд ніколи не був би проголосований без тодішнього тиску. Це не єдина умова, але важлива. Тому завдання руху "Визволення" - об'єднати якнайбільше задля важливих для розвитку держави рішень. Нас має не 30 депутатів, а 300 тисяч однодумців, а ще краще – 30 мільйонів, оце наші амбіції.

Будемо сподіваємося, що Ви реалізуєте цю амбіцію. Я хочу згадати про Вашу дружину – відому телеведучу Марічку Падалку.

Це приємна тема.

Під час революції, яку Ви намагалися робити восени 2017 року разом з рухом Саакашвілі під Верховною Радою України і коли Ви дуже багато часу проводили в наметовому містечку, ходило дуже багато мемів, анекдотів про те, що як Єгор Соболєв пояснює дружині, де він перебуває в той чи інший час. Як Марічка дотепер терпить революціонера в домі?

Це для мене самого величезна загадка і диво насправді. Ми з нею дуже схожі в тому, що в нас обох підвищене відчуття справедливості. Інколи це призводить, до речі, до дуже електричних дискусій, час від часу. Але це нам допомагає в більшості справ мати одну позицію. Я думаю, що вона мене підтримувала в більшості позицій не тільки тому, що я її чоловік і вона мене, сподіваюся, палко кохає. А тому що вона розуміла, що той самий Антикорупційний суд – це важливе для країни рішення. Простіше кажучи, вона мене підтримує як громадянка, а не як дружина, у багатьох ситуаціях. Плюс, у нас з нею давно, ще за часів Ющенка, відбулася одна дуже важлива розмова. Ще не було війни, ще не було випробувань, які прийшлися зараз на нас усіх. Це був стабільний "помаранчевий" період зростання курсу гривні кредитів, іпотек і тим, чим зараз пишається Віктор Ющенко. Я тоді сказав: "Марічко, ми живемо в країні, яку чекають величезні випробування»". Я був один з тих, хто пророкував війну з Росією. У нас свідомо спеціально був військовий журналіст, який описував занепад Збройних сил, бо ми намагалися привернути увагу до цієї великої програми. Я сказав: "Марічко, давай по-чесному. Нам треба або тікати з цієї країни разом з маленькими, тоді ще зовсім маленькими, дітьми. Або давай її робити такою, в якій можна безпечно з дітьми і з надією жити". Вона тоді сказала, що нікуди вона тікати не буде. На цьому ми й домовилися. Тому що вона також хоче, окрім нашого кохання і наших стосунків, щоб був добропорядний уряд, щоб була добра лікарня – того, що хочуть усі жінки в країні.

А що хоче Єгор Соболєв? Яку Україну він бачить?

Дуже доброчесні управлінці – чиновники і управлінці. Нуль шахрайств або відразу в'язниця. Потужна оборона, ми маємо стати супердержавою з цієї точки зору. І дуже вільний бізнес. Це має бути країна найвільнішого бізнесу. З Сінгапуру до нас мають приїздити і вчитися свободі бізнесу. Бо вільний бізнес – це робочі місця, це процвітання.

Скільки років для цього потрібно?

Я впевнений, що це завдання нашого покоління - це створити.

Тобто ще років 25-30.

Давайте поспішати.

rudenko.kiev.ua

Теги: Левочкин Сергей | Хорошковский | Порошенко | Політика | Соболев Егор

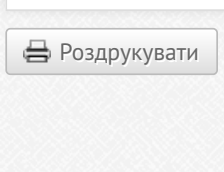

Юлія Більченко

ВИПУСКОВИЙ РЕДАКТОР

07 жовтня 2018 г., 19:21 Переглядів: 2440 Коментарі: 0

Роздрукувати | Надіслати товаришу

Коментарі:

comments powered by Disqus

Важливі новини

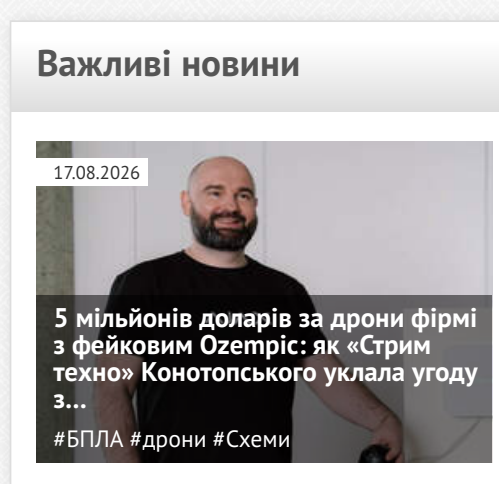

17.08.2026

5 мільйонів доларів за дрони фірмі з фейковим Ozempic: як «Стрим техно» Конотопського уклала угоду з...

#БПЛА #дрони #Схеми

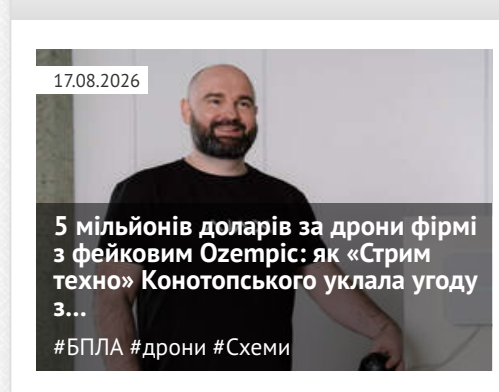

08.08.2026

Друг Василя Малюка, якого НАБУ підозрює у вимаганні 1 мільйона доларів, виявився учасником сходки ро...

#СБУ #Рудьковский #Малюк Василь

ЦЕНЗУРА ЯК ОБІЙТИ БЛОКУВАННЯ І ЧИТАТИ НАШ САЙТ

Останні новини

По даті | По переглядам | По коментарям

21:24 Окупанти залишили в силі 15-річний вирок 70-річній українці Світлані Лой за «підтримку ЗСУ»

21:22 «Торгівля людьми»: у Польщі розгорівся скандал через українську клініку сурогатного материнства

21:20 Триразовий абсолютний чемпіон світу Теренс Кроуфорд прибув до Києва

21:15 «Моральний урод і дурень»: Медведєв влаштував істерику через слова Стубба про Wildberries

21:12 Російський спецборт вилетів слідом за американським літаком із Москви

Підписуйтесь на наш канал в Telegram. Оперативно про головне

21:08 Україна у 2026 році отримує в рази менше ракет для Patriot, ніж торік, – Буданов

21:05 Компенсація за втрачений дохід: у «Дії» запустили прийом заяв до Міжнародного реєстру збитків

21:00 Земельні ділянки та ВЛК: родина лікаря Катерняка з Бережан за рік оформила майже 9 га землі

20:55 Телеканал Порошенка «Прямий» отримав статус критично важливого: співробітників можуть бронювати від мобілізації

20:49 «Ковчег» за 4,4 мільярда: Харківська обласна лікарня додала понад 1 мільярд гривень на підземну лікарню та паркінг

20:45 «Агенція оборонних закупівель» контрактує китайські дрони на майже 7 мільярдів гривень

20:42 **РФ атакувала Чернігів «шахедом»: дрон влучив у будинок, постраждала дитина**

20:40 Українку, яка загадково зникла біля кордону США та Мексики, знайшли живою через рік

20:37 «Забирайтеся»: у Варшаві влаштували конфлікт з українцями

20:31 РФ атакувала Херсонщину дронами та артилерією: загинув чоловік, 9 людей поранені

20:25 Трамп заявив про розмінування Ормузької протоки та пригрозив Ірану знищенням кораблів

20:20 «Утримайтеся від атаки на Європу»: журналіст The Insider розкрив деталі переговорів ЦРУ в Кремлі

20:14 РФ атакувала Запоріжжя дронами: горять авто, є поранені

20:08 Україна ризикує втратити 12 мільйонів тонн зерна через блокаду російських портів, — Bloomberg

20:03 Maudau скорочує частину штату через наслідки російських атак на логістичні комплекси

19:56 Вибух та масштабна пожежа біля міста Самар: на Дніпропетровщині оголосили термінову евакуацію

19:53 «Ми знаємо, що ви збираєтеся зробити»: очільник ЦРУ Реткліфф таємно відвідав Кремль через загрози європейським країнам

Теги новин

COVID-19 агрессия России Атака Війна Война ВСУ Вторжение Дональд Трамп Донбасс ДТП Зеленский ЗСУ Киев Київ коронавирус Коррупция Напад Росії на Україну Нападение России на Украину оккупанты окупанти Порошенко Путин Росія Россия СБУ США Украина Україна ЧП Эпидемия коронавируса

Наші опитування

Чи вірите ви, що Дональд Трамп зможе зупинити війну між Росією та Україною?

○ Так, повністю зможе
○ Частково зможе, але не відразу
○ Ні, не зможе
○ Це залежить від дій інших сторін
○ Важко відповісти

Голосувати

Показати результати опитування
Показати всі опитування на сайті

2013-2026 © АНТИКОР — національний антикорупційний портал

Реклама на сайті • Наші партнери

Політика конфіденційності

Використання матеріалів сайту дозволено лише за наявності активного гіперпосилання на джерело. Усі права на тексти, зображення, фотографії та відеоматеріали належать їх авторам.